

служители, отъ възкръсналигѣ лами и клетката съ всички птички.

Небето бѣше ясно, всичко бѣше затихнало и той веднага пое пжтя къмъ далечната звезда, която години вече не можеше да стигне.

Не веднажъ той биде нападанъ отъ разбойници съ оржие въ ржка, но въздухътъ около него бѣ като прозраченъ щитъ, който спираше всички удари и Матацаресъ оставаше невредимъ.

Той премина ледени езера, земи обезлюдени отъ чума, гдето се мѣркаха само камъни и човѣшки кости, безводни пустини и адски пропасти.

И когато нѣкой оазисъ му предлагаше убѣжище съ своитѣ градини и извори, той биваше тѣй изнуренъ, че трѣбваше да почива дълго.

Тежка бѣше неговата неволя. Но откакъ животътъ му бѣ върнатъ по такъвъ чуденъ начинъ, той разбра, че една висша Воля изискваше да върви напредъ. И понеже звездата се издигаше бавно, той смѣташе, че се приближава до целта. И тая надежда изпълваше сърдцето му съ голѣма радость.

Изгледътъ на природата се промѣни. Пжтищата се изкачваха неспирно, и той виждаше сега слънцето да залѣзва задъ хаосъ планини, чиито страхотни висоти като че ли бѣха края на земята. И той се питаше, дали всичкото това пжтуване не бѣше блѣнъ на единъ лудъ. Тѣкмо въ това време стигна до единъ безкрайно голѣмъ панаиръ. Би казалъ човѣкъ, че това е море, къмъ което бързаха потоци хора отъ четиритѣхъ краища на свѣта. Количеството и разнообразието на богатствата бѣха така изумителни, че малко остана да продаде своитѣ подаръци и да се завърне съ нечувани богатства; но той отхвърли тая мисль. И като видѣ пжтя, по който идваха хората отъ западъ, трѣгна по него.

Това бѣше кривъ, каменистъ, изкопанъ пжтъ, който минаваше презъ рѣчни прагове, навлизаше въ тъмни пе-